

Quico Coll: «Si m'hagués quedat al Girona hauria pogut ser un jugador històric com en Granell o l'Eloi»

Exfutbolista del Girona, Banyoles, Olot, Lloret, Les Planes i Anglès

A Montilivi aniria cremant etapes fins arribar al primer equip el 1982 amb Alfons Muñoz, després del descens a Preferent i hi viuria dues temporades completes amb un ascens i un bon any a Tercera. Amb 21 anys, fitxaria pel Banyoles i continuaria la carrera a l'Olot i el Lloret, a Tercera, Les Planes, altre cop Olot i finalment, Anglès, a casa. «No me n'hauria anat mai del Girona. Abans, i ara també, era la bomba ser del primer equip. Teníem els millors jugadors de la comarca i era un privilegi ser-hi. Últimament, hi ha hagut en Granell o l'Eloi Amagat i penso que hauria pogut ser com ells», recorda. Perquè no, ni Cruyff ni Reixach, ni Sotil ni Asensi. Quico Coll era del Girona i volia ser Sidro Sala. «Com que era defensa com ell i anava a veure sempre els partits del Girona amb el pare em fixava molt en Sastre, Ortega i sobretot, Sala. Era un senyor jugant. Elegantíssim». La decebedora temporada 1981-82 va dur l'equip de Tercera a Preferent. Els problemes econòmics van fer que Alfons Muñoz es fes càrrec de l'equip i donés l'alternativa a una bona colla de nanos del planter (Montes, Oliveras, Jordán...). Ell ho va fer l'any següent. Després d'algun amistós i partit de Copa Catalunya l'estrena va ser contra el Puig-Reig. «Estava una mica acollonit. Als entrenaments havia de vigilar de no segar algun dels grossos perquè...Tot i això, es van portar molt bé amb els joves sempre tots, en Geni Bou, l'Iñaki Daucik, Aroca...Recordo que en un desplaçament amb autocar, Morata se'm va acostar i em va dir 'nen, si guanyem cinc mil peles per tu també eh?!' Els calés mai van ser la prioritat de Coll al Girona. «Jugava perquè m'agradava. Tenia dinou anys i mai havia demanat res». Després del segon any, havent competit a un nivell notable a Tercera, va ser protagonista d'un fitxatge que es va coure d'una manera, si més no, ben curiosa. Al vespre, de fosc, després d'un entrenament, Xavi Agustí i Josep Corominas, entrenador i mecenes del Banyoles, esperaven Coll a fora l'aparcament de Montilivi en un cotxe. «Em van oferir unes xifres molt bones i una part per avançat. Ho vam tancar allà mateix». Havia fet el pas de deixar el Girona i encara ara té dubtes de si va ser el correcte. «Potser no hauria d'haver-me'n anat mai del Girona. Tanmateix, llavors penso que no hauria viscut experiències meravelloses a Olot i Lloret ni conegut alguns dels meus millors amics com en Pep Solés, Joanma, Camós, els de Lloret, i tants altres». Un bon dilema en el qual aprofundeix. «D'una banda, estic molt content d'haver jugat tants anys en una Tercera Divisió tan potent; de l'altra, em queda la recança de no haver pogut ser un jugador històric del Girona. Últimament, hi ha hagut en Granell o l'Eloi Amagat i penso que hauria pogut jugar molts partits i ser com ells». Amb l'Olot hi va xalar de valent amb una «colla d'amics» que gaudien al camp i eren capaços de guanyar als camps del Sant Andreu o Nàstic. «Vam ser tercers rere només del Palamós i el Sant Andreu». Després vindria Lloret, amb qui també gaudiria de bons anys a Tercera. «Recordo que un dels davanters que més em va fer patir va ser Javi García, quan estava al Barça C. Quina fera!». Entremig, una trucada del Girona per tornar i jugar a Segona B. «No em convenia. No hi havia tanta diferència entre Tercera i Segona B i no em compensaven els desplaçaments tan llunyans que hi havia». A partir d'aquí i ja instal·lat a Anglès va continuar la carrera a Les Planes, uns mesos altre cop a l'Olot, i a casa a l'Anglès, on va plegar. Algú es preguntarà i això de Quico? Però si es diu Lluís, com el pare. La resposta és a Granada. Hi va néixer i uns veïns amics de la família, a còpia d'anar-li dient 'Lluisito, Luisico, Luquico, finalment li va quedar, Quico'. Vet aquí. «Molta gent encara ara es pensa que em dic Francesc», riu en Lluís, que després un cop retirat va muntar una empresa de construcció amb el seu germà, Jimi - «ell sí que era bo»- i després se'n va anar a treballar al Perú -on va conèixer la seva dona i van néixer les seves filles- i al Canadà, on va fer de jardiner a Montreal -«a l'hivern estàvem a -20!»-. Actualment és zelador de l'Hospital Josep Trueta.